

Як тільки гульк на світ свята неділя,  
То й стане зараз веселіший світ,  
І вийде сонечко, мов на весілля,  
Червоне й гарне, як та рож-а-квіт.  
Дитина біля церкви смутна, тиха:  
Хіба одній їй яке лихо?

Старе й мале до церкви, знай, пильнує,  
Бо дзвін даво вже кличе: бов та бов!  
Співає дяк, аж все сусідство чує;  
З кадила дим по церкві вже пішов...  
Одним одна на улиці дитина,  
Й старенька на їй свитина,

Посипали вже з церкви чоловіки,  
Хлоп'ята, молодиці і дівки;  
Ось по дворах пішли старці, каліки,  
Частуються, кому кого з руки...  
Дитину щось ніхто не привітає  
І на пиріг не закликає.

І сонечко вже піднялось... палає...  
Пан зачинив вікно, мух вигнав, спить...  
Хто лущить соняшник, горіх кусає,  
А дехто так під хатою сидить...  
Дитина ж та попід тином блукає:  
Чи то й хатиночки не має?

В піску на сонці дітвора іграє...  
В біленьких сорочках... Прийшло й воно...  
Ніхто його і словом не займає:  
Між ними все собі одним одно...  
Чи мир тому, мов травка, зеленіє,  
Кому, мов сонце, щастя гріє?

Он біля церкви вп'ять, бачу, дитина...  
Перехрестилося, та й дальш бреде:  
Тим шляхом дяк, та домовина,  
Та піп з кадилом інколи іде...  
Прийшло та й сіло собі на могилу;  
З могилою мов розмовляло...

Й радесенька дитина уставала,  
Мов рідних батька й матінку знайшла:  
На сонечко вечірнє поглядала,  
Мов рідная там хатонька була...  
А слізоньки яснаськї, як скло,  
Кап, кап з очиць... І в церкву йшло.